

Set anys després del previst, avui s'inaugura la Sala de Cambra, amb capacitat per a 602 espectadors, en la qual han participat totes les administracions

L'Auditori al complet

Marta Porter

4. L'arquitecte Rafael Moneo, responsable de les obres

JORDI GARCIA

Els més optimistes diran que la Sala de Cambra de l'Auditori de Barcelona, que avui s'inaugura, obre les seves portes amb 7 anys de retard (l'Auditori es va inaugurar el 22 de març del 1999). Els més pessimistes remugaran que s'inaugura 14 anys després del que, originàriament, estava previst: l'any 1992. L'edifici havia de néixer per ser emblema d'una dissortada Olimpíada Cultural i d'un, encara per demostrar, eix cultural de les Glòries. Els més derrotistes opinaran que un projecte encarregat el 1987 ha tardat gairebé 20 anys a ser realitat; un lapse de temps suficient perquè l'arquitecte executor, Rafael Moneo, faci broma dient: "Agraeixo l'oportunitat que m'han donat de seguir venint a Barcelona".

Sigui com sigui, l'alegria dels responsables de l'Auditori i dels polítics és avui manifestament palesa, ja que arribar fins aquí ha suposat superar una cursa d'obstacles constant.

Ja se sap que com més administracions públiques participen en un projecte, més costa aixecar-lo. I més encara si no van alhora i si cadascuna d'elles s'ha de responsabilitzar d'una part en concret. Així, si les tres institucions havien d'encarregar-se d'aixecar les sales simfònica, de cambra i polivalent -recentment batejades amb els noms de Pau Casals, Oriol Martorell i Tete Montoliu-, la cosa es va complicar quan el ministeri de Cultura del govern PP va decidir que no tenia per què seguir pagant una obra després de derogar el pla estatal d'auditoris a la qual estava adscrita. Així, el març del 1999, els reis d'Espanya inauguraven una Sala Simfònica en un edifici mig buit, incomplet, ple de parets que amagaven la vergonya d'un ministeri que no estava disposat a pagar el 50% que li corresponia per aixecar la Sala de Cambra, una Generalitat que també duia anys de retard en la construcció de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), i l'Ajuntament de Barcelona, que ni tan sols sabia quan hi traslladaria el Museu de la Música, encara ara per fer.

Una sèrie de despropòsits que es van acabar fa tres anys, quan Generalitat i Ajuntament van decidir endeutar-se per fer-se càrrec dels 6 milions d'euros corresponents al ministeri, amb

el benentès que aleshores els governs de les tres administracions eren socialistes i, lògicament, l'entesa seria més fàcil.

I així va ser. Un any i mig més tard, el ministeri va aportar el seu *compromís* de fer-se càrrec de 5 milions d'euros, dels quals actualment n'ha pagat 800.000. "Finalment la Sala de Cambra ha costat 12 milions d'euros", explica el director general de l'Auditori, Joan Oller, malgrat que fa dos anys estava pressupostada en 9,3 milions d'euros. "Si seguim el conveni signat originàriament, i tenim en compte que les dues administracions catalanes han aportat 3 milions d'euros cadascuna, el dia de la inauguració segueix quedat un milió d'euros que encara no se sap qui assumirà", reflexiona.

Finalment, però, a partir d'avui les tres sales podran sonar alhora tot i que, malauradament, gent que va treballar perquè això fos possible va *caure* pel camí: el primer director general de l'Auditori, Miquel Lumbierres, mort inesperadament aquest estiu, i els directors artístics de l'Orquestra, Lawrence Foster i Enric Martínez Izquierdo.

200 concerts anuals

Joan Oller es mostra satisfet. "És una sala preciosa, amb unes possibilitats enormes, tant pel nombre de localitats, 602, com per les seves possibilitats tècniques. Aquesta temporada ja hi tenim programats 200 concerts, dels quals 86 són familiars i escolars i 160 són producció pròpia de l'Auditori. La Sala de Cambra ens permet acollir tant concerts de cambra com músiques del món, produccions familiars, concerts per a joves, corals, i qualsevol altre acte. Probablement acabarà sent la sala més utilitzada de les tres de què disposa l'Auditori", augura.

El retard en les obres ha permès actualitzar-ne alguns aspectes no previstos originàriament, com la tecnificació del sostre pel que fa a il·luminació o un escenari més gran que accepta el volum d'una orquestra de 60 músics -"cosa que ens permetrà acollir joves orquestres i també l'orquestra de l'ESMUC", diu Oller.

L'esperit de l'arquitecte Rafael Moneo era crear una germana petita de la Sala Simfònica. Així, la nova sala Oriol Martorell segueix les línies bàsiques de la sala gran, però si per a la Simfònica va triar la fusta clara d'auró d'acord amb una música brillant, per a la Sala de Cambra s'ha decidit per la fusta fosca del cedre, que dona més sensació de recolliment. Pel que fa a l'acústica, també obra de l'enginyer acústic Higiní Arau -responsable de la acústica de la Simfònica- caldrà esperar fins a aquesta nit, i d'altres, per veure si la germana petita supera la gran.

Concert inaugural

El més internacional dels quartets catalans, el Quartet Casals, ha estat l'escollit per inaugurar aquest vespre la Sala de Cambra en una nit significativa tant per als aficionats a la

música, que han hagut d'esperar 20 anys per veure realitzat un somni, com per a les institucions, que han hagut de barallar-se entre elles i amb uns pressupostos limitats.

El programa inclou una obra encarregada especialment per a l'ocasió al compositor Jordi Cervelló, *Etüden nach Kreutzer*, a més del *Quartet de corda núm. 1* de Mozart i el *Quartet de corda* de Maurice Ravel.

Ara només falta el Museu de la Música.